

[Niels Andersen.]

ikke mindre end 23 lejligheder; det vil altså sige, at denne retsstatsmand har det nøjagtig ligesom samtlige venstremænd, havde jeg nær sagt: han ønsker naturligvis at få hele kagen.

I og for sig er det kun opløftende, at vi i retsforbundet har råd til at have afvigende meninger, men naturligvis kan det beklages, at der inden for retsforbundet er folk, der er helt på linje med den opfattelse, man i almindelighed gør gældende inden for venstre.

(Kort bemærkning).

N. Chr. Christensen: Det glæder mig, at det ærede medlem hr. Niels Andersen konstaterer, at man inden for retsforbundet har råd til at have afvigende meninger. Jeg har nu på følelsen, at redaktøren af det pågældende blad ikke har spurgt — jeg ved ikke, om man kan bruge dette nye udtryk — „den hårde kerne“ inden for retsforbundet, om han måtte skrive denne artikel, men ejendommeligt er det, at det ærede medlem først prøver at reducere dette til noget, der intet betyder. Det står imidlertid fast, at den pågældende redaktør var opstillet ved sidste valg i østre storkreds. Jeg vil tro, at han ikke bliver den eneste, der har noget at sige retsforbundet på i denne sag.

A. C. Normann: Jeg var desværre ikke til stede i salen i det øjeblik, det ærede medlem hr. Lorentzen stillede nogle spørgsmål til mig; men spørgsmålene er blevet refereret for mig, og jeg vil gerne knytte et par korte bemærkninger til dem i håb om, at jeg har forstået meningen med det ærede medlems spørgsmål rigtigt.

Jeg vil da gerne først sige, at hvad der regeringen og bankerne imellem er gået forud for lovforslagenes fremsættelse i det høje ting, er jeg ikke vidende om. Der var i en temmelig lang periode forud for fremsættelsen ikke møder i nationalbankens bestyrelse, måske fordi nationalbankdirektør Svend Nielsen var på en flere ugers rejse i Indien og, så vidt jeg husker, først kom hjem, efter at lovforslagene var blevet fremsat. Men det er vel også et sidespor, som ikke er så væsentligt, det er vel mere sagens realiteter, der interesserer det ærede medlem.

Det ærede medlem spørger mig da, om jeg har været bekendt med ordlyden af nationalbankens skrivelse til folketingsudvalget. Jeg må svare, at det har jeg ikke; det er jo nationalbankens direktion, der udtaler sig på bankens vegne. Men jeg må tilføje, at bestyrelsen har drøftet det hovedsynspunkt, som nationalbankens direktør anlagde, og enstemmigt i princippet sluttet sig til det synspunkt, nationalbankdirektøren gjorde gældende. Jeg håber, at dette svar er klart nok; det falder også sammen med den tale, jeg holdt i det høje ting under åbningsdebatten den 22. oktober i år, hvor jeg — det står sp. 214 i Folketingstidende — har sagt min mening om dette forhold, og ved at henvide til denne tale mener jeg at have svaret på det ærede medlem hr. Lorentzens spørgsmål om, hvordan jeg ser på forslagene, som de nu foreligger. Jeg har såmænd ikke ændret min principielle opfattelse i så henseende. Allerede i den tale, jeg refererer til, udtalte jeg ønsket om, at der måtte blive indføjet en bestemmelse om midlertidighed, således at den pågældende paragraf, § 3, blev gjort tidsbegrænset. Heri ligger en understregning af, at paragraffen skal anvendes til de formål, det har været regeringens hensigt at anvende den til i forbindelse med boligstøttepolitikken.

Jeg har altså fået det ønske, jeg dengang udtalte, opfyldt, og jeg har oven i købet den tilfredsstillelse, at der er tilføjet en bestemmelse om, at regeringens administration i henhold til den bemyndigelse, den her får, kun kan gennemføres efter forhandling med nationalbanken. Derefter må jeg sige, at jeg egentlig føler mig stillet ganske godt tilfreds saglig set, og jeg nærer ikke nogen tvivl om, at efter den løsning, der nu er opnået, vil den megen tale om en eventuel strid mellem nationalbanken og regeringen vise sig ikke at have noget på sig. Det er min tro, at der imellem disse to organer, der til syvende og sidst har samme interesser, vil finde et godt samarbejde sted, så der ikke kommer vanskeligheder ud af denne bestemmelse.

(Kort bemærkning).

Lorentzen: Jeg forstod på det ærede medlem hr. A. C. Normann, at han trods alt stod bag ved det svar, nationalbanken